

Situace pro ni byla natolik nová a neekaná, že ji to mátllo. Myslela si, že jí ten chytrý kluk poradí. Skutečně jí poradil, ale zase je to *ona, kdo se musí rozhodnout*. Na to nebyla zvyklá. Musí se tedy ještě poradit o té jeho radě. Tady jí nemůže poradit nikdo jiný než Zuzka, která má už tolik zkušeností s klukama. Hned druhý den o velké přestávce se své nejlepší kamarádce se všimla. Zuzka si za ukala na slovo: „To jsou ty v dci. Tak, když ti radí, abys ho představila jako svého kluka, tak proti rovnou ten trohl nenavrhnul, že spolu budete chodit!“ Zuzka rozhodně spravedlivým hněvem vyplivla žvýkačku a přilepila ji na trubku úst edního topení. „Já nevím.“ „Tak se ho zeptej.“ „A to se ho mám jako zeptat, jestli se mnou chce chodit, nebo jak to mám říct? Chápej, že nemám s takovejma včma žádný zkušenosti.“ „Já to chápu. Kanárek, kterej se narodil v kleci, taky neumí lítat.“ Zuzka si odhodila zela pramen vlasů. „Řekni mu to takhle: Jestli chce dlat tvýho nápadníka, kterej má nahradit d dka, co si ho máš vzít, tak si to musí vzít on. Normálně mu to řekni.“ „A co když nebude chtít?“ „Tak ať si trhne.“ „Ale já si potom budu muset vzít d dka.“ Julie se skoro rozplakala. Vtom zazvonil konec přestávky. Zuzka mávla rukou. „Řekneme si to u oběda.“ Moc jí toho ale neřekla. Jen slevila, že si ji nemusí Max hned vzít, ale trvala na tom, že s ní *musí chodit*. Julie byla nešťastná. Po škole zavolala Maxovi. „Už jsi se rozhodla? Super. Kde se sejdeme? V bubble baru? Super. Jsem tam za půl hodiny.“ Julie se šourala brčkem v ledové tříšti, a druhou rukou si po ubrusu kreslila prstem srdíčko. Max se přitítil jako povodeň. „Tak, jak jste se rozhodla, milostslečno?“ začal se pitvorně jako herec v kostýmní roli. Julie zase viděla před sebou H. „A proč se máme tvářit jako, že spolu chodíme, když to není pravda?“ vysoukala ze sebe Julie. Max skoro vyskočil na barové stoličce. „No přece proto, abys byla jako zadaná, a d ddek, ani jinej nepohodlněj nápadník, si na tebe nemoh dlat nároky.“ „Tomu rozumím, ale proč spolu nemůžeme *chodit doopravdy*?“ Julie se podívala na Maxe svýma očima ve tvaru lastury. Sebevdomý adept doktorátu přirodních věd poněkud znejistil. „No,“ posunul si brýle, a pak ještě jednou. Potom si poposednul na kraj stoličky, takže těm spadl pod pult plný sklenic s červenými, zelenými a ržovými bublinami. „Jistě se o tom v určitém časovém horizontu dá uvažovat. Já zatím nepomýšlím na žádné závazky, dokud nemám dokončenu školu a zajištěné postavení.“ Jak se rozmluvil, začal opět nabývat sebevdomí, které u muž tohoto typu roste s početím cizích slov. „Můžeme se domluvit, pokud se shodneme na následujícím konsensu. Můžeme být zatím přáteli, a v tomto stadiu můžeme naše relace setrvat, dokud nebudu mít adekvátní postavení, abych mohl vstoupit do institutu manželství. V této časové periodě si můžeme kolegiálně vypomáhat. Vzhledem k závažnosti situace, když t matka nutí do neekvivalentního vztahu, nabízím již přednesenou variantu pomoci v podobě fiktivního intimního vztahu.“ Max se podíval na Julii, aby zjistil, jaký udělal dojem. Úinek je v těchto případech stoprocentní, pokud žena oceňuje u mužů nejen svaly, ale i mozek. Julie patřila do této skupiny žen, proto zůstala na Maxe chvíli hledět téměř jako na Einsteina. Max měl víc podobných zkušeností, takže věděl, že v některých případech, (ve všech, kdy druhá strana, bez ohledu na pohlaví, nevlastní potvrzení o nadprůměrně vysokém IQ), je třeba z elaborátu extrahovat nejdležitější ideu. Proto se zeptal: „Souhlasíš s tím, že ode mě přijmeš přátelskou službu, a představiš mě rodičům jako svého budoucího partnera?“ „Ano,“ řekla Julie jako při svatebním obědu.